

РЕШЕНИЕ

№ 470

гр. София, 27.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 49 състав,
в публично заседание на 13.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Йорданова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **9597** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл.172, ал.4 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Г. Б. П., чрез пълномощник, със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх.А, ап.24, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-004680/12.08.2021 по чл.171, т.1, б"б" от ЗДвП, издадена от Р. Б. Н., полицейски орган в отдел ПП при СДВР, с която на лицето е била наложена принудителна административна мярка- временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

Жалбоподателят, чрез процесуалния си представител в жалбата и в съдебно заседание излага доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, тъй като същата е издадена при допуснати съществени процесуални нарушения и при несъответствие с материалния закон. Моли оспорената заповед да бъде отменена като незаконосъобразна. Претендира разности.

Ответникът по делото – Р. Б. Н., полицейски орган в отдел ПП при СДВР, редовно уведомен, не се явява и не изпраща представител.

Административен съд – София -град, Трето отделение, 49 състав, като разгледа приложените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 08.08.2021 г. ,в 15.51 часа, в [населено място] по [улица]Г. Б. П. управлявал лек

автомобил „Ф. П.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на И. Г. П. с посока на движение от [улица]към [улица]. При извършена поличейска проверка срещу номер 30 е установено, че водачът управлява с отнето СУМПС, като отказва да бъде изпробван за наличие на алкохол в кръвта с техническо средство „Алкотест Дрегер 7510“ № 0208. Издаден е талон за медицинско изследване № 087821, от който се установява, че лицето е избрало да бъде извършено химическо изследване.

Г. П. е дал биологични проби за изследване, видно от протокол за медицинско изследване от 08.08.2021 г. Изготвен е Протокол № 5241/11.08.2021 г. от химическо изследване за определяне на концентрация на алкохол в кръвта, в който е посочено, че в изследваната кръвна проба, взета от Г. П. е констатирано наличие на алкохол в кръвта в концентрация 1,05 g/L. Съставен е АУАН сер. ГА с бл. № 466571/08.08.2021 г.

Въз основа на АУАН е издадена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-004680/12.08.2021, издадена от Р. Б. Н., полицейски орган в отдел ПП при СДВР, с която на лицето е била наложена принудителна административна мярка- временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

По делото са представени като доказателства: АУАН серия ГА с бл. № 466571/08.08.2021 г. /лист 28 от делото/; талон за медицинско изследване № 087821 /лист 30 от делото/; протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби от 08.08.2021 г. /лист 31 от делото/; Протокол № 5241/11.08.2021 г. от химическо изследване за определяне на концентрация на алкохол в кръвта /лист 32 от делото/; справка-картон на водача /лист 35 от делото/; Заповед № 812з-1524/09.12.2016 г. на Министъра на вътрешните работи, с която са определени да осъществяват контрол по ЗДвП ОД на МВР и СДВР /лист 37 от делото/; Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. на Директора на СДВР, с която са определени да прилагат ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5 б „а“ и т. 6 от ЗДвП полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, към ОПП-СДВР /лист 38 от делото/.

Други доказателства не са ангажирани от страните в процеса.

С оглед установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Процесната заповед е връчена на жалбоподателя на 31.08.2021 г. Жалбата е депозирана в АССГ на 09.09.2021 г., чрез пълномощник с приложено пълномощно, поради което съдът намира, че същата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежната страна при наличието на правен интерес, поради което същата се явява ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

По валидността на акта:

Съобразно разпоредбата на чл. 23 ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон. Съгласно чл.172, ал.1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Контролът по спазването на правилата за движение от всички участници в движението и техническата изправност на движещите се по пътя пътни превозни средства се осъществява от служби на МВР, определени от министъра на вътрешните работи /чл.165, ал.1, т.1 ЗДвП/. По делото е приложена Заповед №

513з-1618/26.02.2018 г. на Директора на СДВР, с която са определени да прилагат ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5 б „а“ и т. 6 от ЗДвП полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, към ОПП-СДВР /лист 38 от делото/

Процесната заповед отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК. Същата е издадена в законоустановената писмена форма и съдържа всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания, послужили за издаването ѝ. Неоснователно е направеното в жалбата възражение, че оспорената заповед е немотивирана. Съгласно Тълкувателно решение (ТР) №16/31.03.1975г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд (ОСГК на ВС) не е необходимо издаването на административния акт да съвпада по време с излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт или да бъдат изложени допълнително, когато с това се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране. В случая, оспорената заповед е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съдържащ описание на фактическата обстановка, касаеща установеното нарушение, за което лицето е наказано, включително посоката на движение на МПС, както и чия собственост е лекия автомобил.

Предвид така изложеното съдът приема, че оспорената принудителна административна мярка е наложена от компетентен орган и при спазване на законовите изисквания за форма, с оглед на което не са налице основания същата да бъде призната за нищожна.

По процесуалната и материалната законосъобразност на акта:

Съгласно чл.171 ал.1 т.1 б.“б“ от ЗДвП/ в приложимата му редакция/ за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

П. на посочената разпоредба е императивно и при наличие на визираните предпоставки, в условията на обвързана компетентност административният орган налага предвидената по закон ПАМ, с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения.

В случая, ПАМ е наложена за отказ на водача да му бъде извършена проверка за концентрация на алкохол в кръвта с техническо средство, което е посочено като нарушение на чл. 174, ал. 1 от ЗДвП.

По делото е представен протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества и техните аналози от 08.08.2021 г. /лист 31 от делото, както и Протокол № 5241/11.08.2021 г. от химическо изследване за определяне на концентрация на алкохол в кръвта /лист 32 от делото/. Видно от протокола за извършеното химическо изследване, в изследваната кръвна проба, взета от Г. П. е констатирано наличие на алкохол в кръвта в концентрация 1,05 g/L.

Съдът приема, че не е налице неизпълнение на предписанието за взимане на проба за химическо изследване, поради което наложената ПАМ е незаконосъобразна. За да е налице хипотезата на чл. 171, т. 1, б."б" от ЗДвП, следва да бъде налице отказ да бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол или водачът да не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта. Следва да бъде съобразено, че разпоредбата на чл. 171, т. 1, б."б" от ЗДвП предоставя алтернативна възможност проверката за употреба на алкохол да бъде извършена с тест за установяването им или чрез химическо лабораторно изследване, тоест след като оспорващия се е подложил на химическо лабораторно изследване, не са налице материалноправните предпоставки за налагане на оспорената ПАМ.

С оглед изложеното, оспорената заповед е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

При този изход на спора на жалбоподателя се дължат разноски. Видно от представеното по делото пълномощно /лист 51 от делото/, процесуалното представителство е осъществено на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата, същото основание е посочено и в представения по делото списък на разноските/лист 50 от делото/. Член 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата предвижда, че в случаите по, ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в Наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата и осъжда другата страна да го заплати. Съгласно чл. 8, ал. 3 от Наредба №1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения СДВР следва да бъде осъдена да заплати на адв. С. адвокатско възнаграждение в размер на 1 000 лв.

На жалбоподателя се дължат разноски на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, поради което СДВР следва да бъде осъдена да му заплати сумата от 10 лв., представляваща внесена от него държавна такса за образуване на делото.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд –София - град, Трето отделение, 49 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Г. Б. П., със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх.А, ап.24, Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-004680/12.08.2021 по чл.171, т.1, б"б" от ЗДвП, издадена от Р. Б. Н., полицейски орган в отдел ПП при СДВР, с която на лицето е била наложена принудителна административна мярка- временно отнемане на свидетелството за

управление на МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на Вътрешните работи да заплати на адв. А. С. С., ЕГН [ЕГН], личен № [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], вх. А, ап. 24, сумата от 1 000 лв. /хиляда/, представляваща адвокатско възнаграждение, определено на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Г. Б. П., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], жк „Н. III“ 315, вх. В, ет. 6, ап. 50, сумата от 10 лв. /десет/, представляваща заплатена държавна такса.

РЕШЕНИЕТО е окончателно не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 от ЗДВП.

СЪДИЯ: